

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus »Fejérmegyei Napló« a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására »Fejérmegyei Napló« cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesjük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:

BILKEI FERENCZ.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: **Szent-István-tér 1.**

Egyes számok kaphatók: Rotter I., Weisz H. és Krausz V. tőzsdéjében.

Fiáth Miklós báró.

A halál mindent kibékít. Letörli a könnyet, kiirtja a harag fullánkját, elsimítja a gyűlölet háborgó hullámain.

Midőn a tengre n turló idehangzik a hír, hogy Fiáth Miklós báró, Fejérmegye egykori főispánja meghalt, megdöbbenünk a mulandóság iránt. Hatalma előtt és önkéntelenül kérdezzük magunktól:

— Miért kellett ennek az életnek így végződnie?

Fényes, ragyogó pálya állott előtte. Születése megadta neki a rangot, a nevet, a mely imponál a világnak, adott neki vagyont, a mely őt független szereplésre képesítette. Meg volt készítve a lépcső számára, a melyen a polgári társadalom lépcsőzetén a legmagasabb fokokra hág-hatott volna, körülvéve a rajongók és hódolók hajlongó környezetétől. Szellemi tehetségei, szorgalma mind-mind képesítették őt rá, hogy hazánk legjobbjai között foglaljon helyet.

És mégis az ő egész élete csak szomorú vergődés volt.

Azt mondják, hogy érzékeny jó szive volt. A jó sziv pedig rossz talizmán az élet vásárjában. Bökezű, nagylelkű szeretett lenni, igazi nagy urnak született, a kit a kis emberek hálával emlegettek volna adakozó hajlamáért, mert minden-

kit boldoggá szeretett volna tenni. Így történt aztán, hogy mások jobban jártak, mint ő. Belekerült a létért való keserves küzdelem árjába. Ha egyet kielégített, tiz követelő állott mögötte. Olyan lett, mint a szárnyaszegett rabmadár. Elvesztette vagyoni függetlenségét. Így került a liberális kormány szekértolói közé. Ott pedig engedelmeskedni kellett. A mit egyesek diktatori szava kimondott, azt valamennyi kénytelen volt parancsnak venni és vak engedelmességgel keresztül-hajszolni abban a körben, a melynek igazgatását rábizták. Így végezte Fiáth Miklós báró is azt a szerepet, a melyet a liberális kormányok fejérmegyei főispánja idején tőle megköveteltek. Az egyéni függetlenség, a gondolkodás, a vélemények szabadsága eltörpült a kormány előtt. Engedelmeskedni kellett, vagy pedig mint a rossz sáfártól, visszavonjuk a megbízást. Így vitte szomorú szerepét az egyházpolitikai harcok idején, a mikor maga — illetőleg az általa képviselt rendszer — ellene zúdította a megye független elemeinek legtekintélyesebb részét. Így került bele a választási küzdelem ingoványába, a melynek törvénytelenségei bizonyára az ő lelkét is kellemetlenül érintették.

Uzsnia kellett az árral s mit tehetett róla ő, hogy az az áradat szennyes hullámokat hömpölygetett?

Az elrobogó kocsis után a tekintetes asszony már hiába tekint, hanem felteszi magában, hogy utána néz a havasi utazásnak.

Mikor a kocsis a piactéren a »Transylvania szálloda« elé érkezik, ott Pali bácsi megállítja. (Ugye milyen szép inagyer neve van ennek a szállodának? Az Ugron Gábor tulajdona és Transylvania Azt jelenti oláhul, hogy Erdély.)

A tekintetes ur leszáll a szálloda északi bejáratánál.

Józsik! te itt várj meg! Amig vissza nem jövök, addig itt maradj.

— Értem instálom — és sokat pillant a szemeivel Józsikra.

Pali bácsi elkerül a szálloda nyugati kapujához és ott kimegy. Most már bizonyosan mulat!

A kocsis ott marad a szálloda előtt. A lovakat megabrokolja és várja a tekintetes urat Józsik. Talán tudja már a többit, de hát sohasem volt jó mindent tudni!

Estve felé a tekintetes asszony is előkerül a gyanujával.

Elindul Pali bácsi után. De szomorúan tapasztalja, hogy utat választott.

A tekintetes ur várja bundával, lábzsákkal és puskával. Pali bácsi csak nem tér vissza.

Kérdődik a kezelés, hanem az a ravasz Józsik olyan buta képpel bámul a tekintetes asszonyra, hogy abból semmit sem tud ki-gyagarázni.

— Én instálom kocsis vagyok — vágja ki magát a legény — csak nem vegyülök a gazdám dolgába!

A vagyoni restauráció eszméje lebegett folyton szemei előtt, hogy családját önmagánál szerencsésebbnek lássa. Nem tehetta, sőt egyik szerencsétlenség a másikat vont maga után. Az éhes hiénák ott ólalkodtak körülötte és határt nem ismerő lelkiismeretlenséggel tették tönkre azt a férfit, a ki a célt követve, nem látta meg a neki kivetett töröket. És szomorú ironiája a sorsnak, hogy épen abból az osztályból származók tették őt teljesen tönkre, a mely osztály tagjai igazgatói szerepet vittek azoknak az egyházpolitikai reformoknak kedvéért, a melyekért a főispán egykor szakított a megye legelőkelőbb katolikus férfival.

Kimenekült az új világba, hogy új életet, függetlenséget teremtsen magának. Nem sikerült.

Fáradozásai közben jött a halál és végét szakította a keserves küzdelemnek. Most pihen csendesen.

Kivánjunk neki mi is lstenől csendes, örök nyugodalmat!

Egy pár komoly szó.

Válasz a Székesfehérvár és Vidéke »Egy Napkeleti«-jének.

(*) Az utolsó pár hét alatt megmutatta a Fejérmegyei Napló, hogy bárholon jövő, bármily hangu támadásokkal szembeszáll, s nagyhangu rágalmak által sein önmagát terrori-

— És a tekintetes asszony azalatt, míg keresi a kedves Pali bácsit, a tekintetes ur mutatja a tekintetes asszony bejárja a város minden mulató helyét, már a nagyobbakat, de Pali bácsinak ott hírét se hallották két nap óta.

Pali bácsi elveszett

Majd megkerül, hanem tekintsünk utána, hogy hol is van hát, ha a város valamirevaló fogadóiban nem található? Azt még a tekintetes asszony sem hiszi el, pedig való igaz. Pali bácsi ott van a saját háza mellett, abban a kis kocsiműhelyben ez az érdekes, hogy a tekintetes asszony mindenfelé keresi, de ott csak nem kutatja a szomszédban.

Pali bácsi mindig a legnyugodtabban mulat. Ott vannak a cigányok. Rupi a primás, akit csak a napokban emelt fel a téglavetők közül a hegedűsök közé.

Hosszan tart a mulatás. Három nap előtt a végére sem lehet gondolni a dárídónak és azalatt enni-inni kell a göröknak is, de úgy, hogy azon Pali bácsi mulasson.

Az első évéshez összeszedeti Pali bácsi a város minden vendéglőjéből — nem a legfinomabb eledeleket, hanem a sörösüvegek elhasznált parafadugóit.

Rupit primásnak avatták, illő, hogy finom eledel legyen a cigányoknak. Pali bácsi pástétomot rendel.

A korszmáros komoly arccal indul a megrendelt finom eledel elkészítéséhez. (Mert Pali bácsi már előre megmondotta, hogy mi lesz az a pástétom.)

A FEJÉRMEGYEI NAPLO TARCZAJA.

Pali bácsi mulat.

Igy szokta kezdeni:

— Zsuzsika! hallod-e Zsuzsika?

A cselédeány beszaladt a hívásra, mert tudni kell, hogy Pali bácsinál még nincs villanyos csengő, noha lehetne

— Parancsol a tekintetes ur?

— Zsuzsika leányom én utra indulok.

Hosszu utra? — kérdezi a cseléd és hamiskás mosoly vonul el az ajkai körül.

— A havasokra megyek fát nézni. Hozd elé a bundámat. Tedd fel a posztócsizmákat. A fegyvert ne hogy elfeledj Zsuzsika!

A leány mindezt végighalligatta, aztán megkérdezi.

— A tekintetes asszony tudja már?

— Majd megtudja, ha elmentem! Mozogj már!

A kocsis elő áll. Felteszik a nagy farkasprémes bundát. A fegyvert, a posztócsizmákat, sőt a lábzsákokat is. Pali bácsi beleül és a kocsis elhajt.

Pali bácsi a kapu alatt meglöki a kocsis jobb oldalát.

Tehát jobbra mennek a piac felé, pedig a havasok balra vannak Szász-Régen irányában.

A tekintetes asszony semmit sem szólott a készülődés alatt, mivel a bundát és a fegyvert látta, de az utirány gyanus lett. Pali bácsi alighanem mulatni megy.

zálatni, sem a hasábjain védelmezett ügyet gyalázatni nem enged. Épen ezért nem lep meg bennünket a »Sz. és V.« azon kijelentése, hogy ellenünk többé hasábjain sértő szó nem fog esni. Csak ezt akartuk.

A nevezett lap legutóbbi számában azonban »Egy Napkeleti« aláírással egy cikk jelent meg, melyet állítólag a város társadalmi életének egyik köztisztelt — zsidóvallású — egyénisége küldött be a lap szerkesztőségébe. A cikk az emberiség örökifjú társadalmi kérdésével foglalkozik, szólna az antiszemitizmusról. Van ugyan ott egyébről is, sőt sok minderről szó, de azt hisszük a cikk végső célja mégis az volt, hogy az antiszemitizmus létjogosultságát, a világon általában, s főleg Magyarországon tagadja.

Hangja eleinte kissé epés s quasi fenyegető, de utóbb iparkodik higgadtá lenni. Mivel elvünk: sehoh és senkivel szemben nem hátrálni s egyedül az igazság előtt emelni kalapot, bőven és egész terjedelmében foglalkozunk a nevezett cikkel; tárgyilagosan, mint mondani szokták »sine ira et studio.«

I.

Hogy tulajdonképeni tárgyunk vitásánál semmi se zavarjon bennünket, előre bocsátjuk röviden a következőket:

A »napkeleti« jelzöt nem mi találtuk ki. A Budapesti Napló használta először a zsidóság jelzésére. Megítélésénél nem szabad az emberiség, a kereszténység, na meg a napkeleti eredetere hivatkozni s ezzel védelmezni meg a kérdéses szó tisztelreteméltó voltát, mert ily módon oldalba ütjük az usus loquendi, mely idő folyamán egészen specialis jelentés ad némely szónak. Szóval, »napkeletinek« lenni nem minden esetben kellemetlen.

Dr. Pajzs Gyuláról nem azért szóltott a Fejérmegyei Napló ama fülbemászónak talált hangon, mivel hozzá »egy nyilatkozatot küldött be . . . mert a »Fejérmegyei Napló«-nak csak igen mérsékelt számú emberek beküldött nyilatkozatai imponálnak, hanem azért, mert Dr. Pajzs Gyula a lapot nyilatkozata közzétételére egy udvarias hangú levélben kérte fel s egyébként is ugy ismerjük őt, min* a ki fájának sok sajnálatos

Egy óra mulva előkerül az előkelő eledel. Diónagyságu darabokból áll az, csak hosszukás alakja van valamennyinek és prézliben szép pirósan kirántva.

Jól néz ki. Szinte étvágyat gerjeszt a látása.

— No Rupí, ettől már pástétomot?

— Nem láttam én e keserű világéletemben Pali bácsi!

— Most már láthatsz Rupí!

— De eszem is belőle?

— Már hogyne ennétek! No, rajta! Nekik Nekik esnek a cigányok. Nosza rajta! Eszik a pástétomot.

Pali bácsi is eszik, de azt külön tányéron hozta be a korcsmáros. Különbösen az alakja teljesen hasonlít a nagy tál pástétomjához.

Foly a munka, a cigányok marokra fogják a pástétom darabokat, de azt tapasztalják nagy szomorúan, hogy azt bizony erősen megkell rágni. Pali bácsi pedig könnyen nyeli a különösen uri eledelt. (Hiába, mégis urnak való étel! — sóhajt Rupí.)

Rágnak a cigányok, rágnak keservesen. Majd könny ered a szemekből kinjokban, de azért csak rágnak.

Inni nem szabad a prézliben rántott pástétomra.

Vége Rupíből kitör a keserűség, de nem Pali bácsinak szóltott, hanem a banda csufjának a nagy bögsőnek.

— Ne dugd a bögsődbe azt a pástétomot Ádám!

— Hagyd a devlába! busabban szól tülle a bögső!

hibáján kívül oly tulajdonságokkal is bír, melyeket a zsidóság tul nagy részénél, sajnos, nem találunk.

Még egy rész van a »Sz. és V.« cikkében, melyet figyelem és megjegyzés nélkül nem hagyhatunk. Értjük a történelmi »slágvortokat.« Kérem, ne emlegessük örökké azt a szegény Torquemádát. Utoljára is megcsömörlik a publikum a sok »történelmi hazugságoktól« s majd az igazat sem fogja elhinni. Ugy járunk, mint az Olaszországot járt baka, a kinek sok hazugsága után még a pomeráncot sem hitték el hallgatói. Hiszen tudjuk hogyan volt.

Ma már a publikum nem ül fel a Torquemada, Urbrik Borbála s egyéb meséknek. Komoly, intelligens ember ma már mind olvas pártatlanul írott világtörténelmet, s így tudja mi volt az az inquisitio, ki volt az a Torquemada stb. Sőt azt is tudja, hogy a szerencsétlen Spanyolország, melyre a cikkben hivatkozás történt, akkor volt a legnagyobb, a legdicsebb, a legboldogabb, mikor ott az inquisitio, Torquemada, Arbuez Péter működött.

Nemcsak a felfedezések, a hódítások révén, de a tudományok a művészetek, az irodalom tekintetében is, tehát oly téren is, mely a szabad, a békékba nem vert emberi szellem legméltóbb palastrája. Intelligens embernek ma már ilik tudnia azt, hogy Cervantes, Lopez de Vega, Calderon s mindazon írók munkáit, kik a spanyol irodalom elsőrendű csillagai, az a fekete inquisitio nyomatta ki s örökítette meg az utókor számára.

Intelligens ember ma már azt is tudja, hogy a szerencsétlen Spanyolország nem az inquisitio, és a zsidók kiűzése következtében rohan lefelé a lejtőn, hanem belső harcai s főleg azon istentelen, vallástalan, szabadkőműves irány elhatalmasodása következtében, mely az utcai csöcselék vakságára és romboló hajlamaira támaszkodva a lerombolt s felgyújtott templomok és zárdák romjai felett üli orgiáit; mely Franciaország szerzeteseit és szerzetes nőit kiűzi, bölcsőit üresekké teszi, mely iránynak terjesztői, ápolói között nem utolsó helyen állanak Izrael fiai.

Minden okos ember látja ma már, hogy Oroszország tekintete előtt egy fél világ reszket;

Pali bácsi erőlesen tiltakozott (nyakon ütötte a bögsőt). Hogy meri a drága pástétomot elposzkolni.

Most az egész banda rátámadt a bögsőre, mert mig veszekedtek, nem kellett enni a pástétomot. Hanem a vége csak az lett, hogy megették, mert muszáj volt.

— Hát már innánk is Pali bácsi — kérte Rupí a mulató tekintetes úrtól. (Szorította már belül a pástétom.)

Pali bácsi hasra fektette sorjába valamennyi cigányt és eléjük tétetett egy-egy liter bort, hogy igyanak, hanem a hasukat a földről föl ne emeljék, mert ott állott a korcsmáros egy ruddal, hogy üsse, aki a hasát felemeli.

A sok prézlibe kirántott parafadugó, akarom mondani pástétom végre ugy felpuffasztotta a cigányokat, hogy inkább a bort a földre öntötték és onnan itták-szüröcsölték, csak valamiképpen a a szomjukat olthassák.

És ez csak a kezdete, az előestéje volt a Pali bácsi mulatásának, a tekintetes asszony csak harmadik napon sokalta meg a szomszéd kiskorcsmárból gyöngén áthallatszó zenezőt és ájtott.

A mulató Pali bácsinak pedig legelső dolga volt, hogy a kocsiját haza rendelje a szálloda elöl s azzal igazságtalosa a tekintetes asszonyt, hogy ő a saját házfalát minden órában megtapogatta három nap óta, még csak el sem éghetett volna az ő tudta nélkül.

Péterfy Tamás.

hogy ipara, kereskedelme, művészetei, irodalma bámulatos arányokban fejlődnek, dacára annak, hogy zsidóit a Volga és Don partjairól nem is valami szeretetteljesen kitessekelte szomszédai nem nagy öröme.

S folytassuk-e tovább? A magyar nép, melyre a cikk írója oly szívesen hivatkozik, tudja, érzi és tegyük hozzá, nyögi azt, hogy sorsa nem azokban a századokban volt a leggyászosabb, midőn a napkeletieket büntetlenül leletett elnyomni és üldözni. hanem ma, a zsidó recepcio századában. Akkor török, tatár pusztította a magyart, és a nép meghalt hazájáért, ma — vándorbotot ragad s elhagyja e hazát, melyről azt látja, hogy lassanként nem lesz az övé.

Ez a történelem uija, ez az élet tanúsága, azért jobb ha nem használják odaát oly nagy előszeretettel ezen, talán nem is kétélü fegyvereket.

(Folyt. köv.)

UJDONSÁGOK.

— Fiáth Miklós és Meszleny Lajos emlékezete.

Fejérmegye törvényhatósági bizottsága tegnap délelőtti tartotta őszi közgyűlését. A jegyzők és bírák szokatlanul nagy számban jelentek meg a zöld asztal körül gondosan összeállított csatasorban, mindenkor készen a szavazásra, mert hát a Tisza-virág éltü képviselői dicsőség napja Szűts Jenő egén leáldozott s a néhány hetes nagyságos ur ismét a hivatalos élet szürke homályába kívánkozott vissza; terve sikerült, a vaáli főszolgabírói hivatalnak ismét ő lett a generálisa. A tárgysorozat előtt a kegyeletes megemlékezésnek szentelt néhány percet a bizottság. Fiáth főispán ugyanis megnyitván a közgyűlést bejelentette a Fejérmegyében lezajlott képviselőválasztások eredményét és sajnálattal jegyezte meg, hogy itt-ott a nyers erőszak is tért hódított magának. Bizik azonban a kuriai biráskodás üdvös hatásában s hiszi, hogy az ország egyéb helyein szerzendő elégtétel a fejérmegyei választások itéletül is szolgálhat. A főispán szavai után Zichy Jenő gróf orsz. képviselő minden szoci forma mellőzésével alig érthetően elparentálta az Amerikában elhunyt Fiáth Miklós báró, volt főispánt s indítványozta, hogy emléke jegyzőkönyvileg örökíttessék meg s a törvényhatóság a családhoz részvétváratot intézzen. Határozathozatal előtt Keressey Gyula ügyvéd Meszleny Lajos elhunyt orsz. képviselőről emlékezett meg. Hatalmas markans vonásokkal jellemezte az elvek bátor harcosát s magas szárnyalású beszéddel mélyen meghatotta a közönséget. Indítványozta az elhunyt képviselő emlékének jegyzőkönyvi megörökítését s a családhoz részvétirat küldését. Zichy és Keressey indítványát a közgyűlés egyhangulag elfogadta s a határozatot ily értelemben meghozta. Kereskényi Gyula érdi plebános (?) emelkedett ezután szólásra s indítványát, hogy a vármegye Fiáth Miklós báró volt főispán arcképét festesse meg a közgyűlési terem számára, a bizottság egyhangulag elfogadta. Fiáth Pál báró főispán fejezi be a kegyeletes megemlékezés szavait s miután megjegyzi, hogy kézséggel hozzájárul Meszleny Lajos emlékének megörökítéséhez, könny toluult szemébe, midőn iskola-, katonatársáról, jó pajtásáról, a szerető és szeretett testvéréről, Fiáth Miklós báróról emlékezett meg. A szeretnek egyszerű szavakban, közvetlen megnyilatkozása nem maradt hatástalan, itt-ott könybelábadt a szem s a néma csend szép kifejezője volt a részvétnak, melyet e percben nem érezni nem lehetett.

A szeretet hangjai után szinte rosszul esett

napirendre térni. Szüts Jenő izgatottan ült helyén, úgy látszik tartott hatalmas versenytársától, Fiáth György dr. árvaszéki ülnöktől. Nem volt azonban öröme kisebb aggodalmánál, midőn ez utóbbi közvetlenül a választás előtt kijelentette, hogy a vaáli főszolgabírói állásra nem pályázik, pályázati kérvényét visszavonja. A vaáli járás tehát nem tudott szabadulni közkedveltségnek épen nem örvendő főszolgabírájától, egyéb pályázó híján egyhangulag megválasztott. Az egykor 48-asból kormánypartivá vedlett Szüts Jenő, most már ismét főszolgabíró nyomban letette a hivatali esküt s csendes, rezignált hangon mondott köszönetet a tövényhatóság bizalmáért. Még egy érdekes tárgya lett volna a tegnapi közgyűlésnek. A megyei tisztviselők fizetés-javítására vonatkozó felosztási javaslat tárgyalása. Mivel azonban a felosztási arány, illetve aránytalanság nagy visszatetszést szült, ennél fogva e tárgya a napirendről levétetett s a felosztási terv elkészítése az erre delegált bizottság hatáskörébe utaltatott. A közgazgatás állapotáról tett alispáni jelentést a bizottság tudomásul veszi s miután az állandó választmány véleményes előterjesztéseit, valamint a községek jövő évi költségvetéseit a törvényhatósági bizottság jóváhagyja, a közgyűlés fél 1 órakor véget ért.

— **A hadsereg köréből.** Ő Felsője lovag Pitreich Antal tábornagyot a cs. és kir. 69. gyalogezred tulajdonosává nevezte ki.

— **A trafik szarkaja.** Évekkel ezelőtt történt, hogy D. napkeleti vagyonos ur naponként vett egy kemény kifit, azt elvitte egy másik boltba s ott addig beszélgetett, míg sikerült a kemény kifit egy frissel kicsérlnie. Sokáig nem jött rá a kereskedő, miért marad meg nála mindennap a friss sütemény között egy kemény s bárhogyan ellenőrizte a vevőket, a péket, a dolog nem szűnt meg rejtély lenni. D.-ről persze fél sem merte tétélezni az ilyen kifliszerzést. Évek múltán csípte csak meg az öreg urat, a kiről persze nyomban az a hír terjedt el, hogy beteg, *kleptomániában* szenved. Ha Hahn Salamon ügynök olyan gazdag volna, mint annak idején D., bizonyára róla is azt hinné az ember, hogy kleptomaniakus, ez a napkeleti alak azonban két tanu állítása szerint közönséges szivar-tolvaj. Ifj. Márián Péter kórház-utcai vegyeskereskedő már hosszabb időn át tapasztalta, hogy Hahn Salamon valahányszor kurta szivart vásárol, mindig többet rak zsebre, mint a mennyit kifizet. Leste a napos vendéget, hogy alkalmas pillanatban a körmére koppintson, tanuja azonban soha sem akadt s így várt a dologgal. Folyó hó 17-én azonban a fogás sikerült. Az üzletben volt épen Vass városi kapus és egy szabósegéd, midőn Hahn, a börtönviselt napkeleti a szokott alázatossággal belépett a boltba. Mindenekelőtt 10 fillérért lipói turót kért, majd rövidszivart. Márián elkészített erre az alkalomra egy szivardobozban 21 drb. kurta szivart, ismertető jelül minden szivar alsó végébe alig észrevehetően egy kis szalmaszálát dugott. A személyzet, a tanuk is éber figyelemmel kísérték a trafik-szarkát, a ki most sem tagadta meg természetét s néhány szivart zsebre csusztatott. Fizetésre került a szivar, Hahn nagy fityekkel kivág egy 20 fillérest, a mivel azonban Márián sehogy sem akart megelégedni kijelentvén, hogy kettőnél több szivart dugott zsebre. Hahn erős hangon tiltakozni kezdett s kikérte magának az ilye gyanúsítást. Márián azonban nem tárgított s követelte, hogy a zsebében levő szivarokat vegye elő.

— **Uram —** mondá Hahn — igaz, hogy van nálam több szivar is, de azokat máshol vettem le

»Jól van — úgymond Márián — az én szivarjaim végébe szalmaszál volt dugva. Ha a zsebében levő szivarok nem ilyenek, úgy tévedtem.»

Hahn már ekkor meg volt ijedve, menekülni akart, s mert ez nem sikerült, most már csak a szivaroktól szeretett volna megválni. Iparkodott elszórni a szalmaszál szivarokat a boltban, ezt persze a tanuk észrevették s Hahn többé nem tiltakozott. Vass kapus erre rendőroket híjt s elvitette a városházára a megélemedett napkeleti tolvajt, a ki Simon Sándor alkapolány előtt vakmerően tagadta a lopás tényét. Ime tehát három tanu igazolja a lopás tényét, a szalmaszál szivarok elvitáztatlan tanuságai ennek s Hahn még tagadni mer!? Ehhez napkeleti ábrázat szükséges!

Nyilatkozat. Balogh Sándor tanítónak a lapunkban közölt nyilatkozatára válaszul kaptuk a következő sorokat:

A Fejérmegyei Napló 116. számában Balogh Sándor tanító urnak nyilatkozata egy valakit emleget, a ki úgy tüntet fel, mint a ki állítólag koholta volna azon tény, mely által Krizsány János c. kanonok ur kevés szavazatot kapott. Ezen valaki kizárólag én lehetek, mert Velenczén a szavazó helyiségben meg is támadott azzal, hogy én vagyok az oka, hogy a pázmándiak tévútra lettek vezetve. Kérem tehát igen tisztelt Balogh Sándor ur, a nyékiek, velenceiek és nadapiak ki által lettek tévútra vezetve? Kérem, hol mutatta ki hangoztatott támogatását és ténykedését Krizsány János c. kanonok ur megválasztása körül, midőn összesen csak 6 szavazó jelent meg Velenczén s ezen szavazókból is 4 olyan volt, kiknek Wéninger Károly ur s én szóoltunk, hogy jöjjenek szavazni. Továbbá említi: »az igazság érdekében kijelentem, hogy ezen nekem tulajdonított hír terjesztése üres koholmány» ez merő ellentéte nagyitást. Urházy Sándor nyéki ev. ref. lelkesz ur szóbeli nyilatkozatának, mivel nagyitástelűt ur így szolt tanuk előtt: »Balogh Sándor azt írta, Nagyságos ur jelenleg nem reflectál megválasztására, mert mint virilista a census alapján ugvis bejut a megyei bizottsági tagok sorába» — ez az igazi tényállás, ezt kívánja az igazság, nem pedig zsákban macska. E szerint mégis van valaki, a ki azt meri állítani, hogy Balogh Sándor urtól keletkezett a fenti kijelentés, hogy Krizsány kanonok ur nem óhajt fellépni. Ezt pedig, illetve ama kijelentést annak idején tanukkal bizonyítottam.

Pázmándon, 1901. évi október 21-én.

Marikowsky Jenő,
segédjegyző.

Közöljük ezt a nyilatkozatot, mert Marikowsky ur felkért bennünket rá, ámbár mi úgy látjuk, hogy ez az ügyet egy lépéssel sem fogja előbbre vinni. Balogh Sándor ur a hozzánk beküldött nyilatkozatában azt említette, hogy Várady Béla pázmándi jegyző ur mondotta neki: »Krizsány kanonok ur adója révén úgy is bekerülhet s ezt írta meg nt. Urházy Sándorhoz intézett levelében is. A mint látszik, az egész dolog jóhiszemű tévedésen alapszik, a mennyiben a pázmándi jegyző ur vélekedett, hogy Krizsány kanonok ur virilista, a mi azonban nem áll.

— **A honvédség köréből.** A honvédelmi miniszter Szabó Sándor százados hadbíró Pozsonyból Székesfejérvárra, Szöllösy Gyula III. oszt. számtiszt Székesfejérvárról a honvédelmi miniszteriumhoz Budapestre s helyette Scipiadés Dezső számjárulnokról Székesfejérvárra helyezte.

— **Szobor-megáldás.** Folyó hó 20-án, vasárnap, szép és lélekemelő ünnepély folyt le a bicskei róm. kath. templomban. Ekkor szentelte fel főt. Szarka Gyula plebános s adta át szép beszéd kíséretében a hívek ájtatos tiszteletének azon pompás kivitelű sz. Antal szobrot, melyet egy vallásos lélek a templomnak ajándékozott. Isten próbára akarta tenni jámbor szolgáloját, Szám Borbálát, bicskei születűt, jelenleg budapesti lakost, súlyos betegséggel látogatván meg őt. Fájdalmi közepette annál keresett orvoslást, ki egyedül gyógyíthat meg minden bajt. Istenhez

fordult az ő kedvelt szentje, sz. Antal útján s ekkor érelődött meg lelkében eme nemes fogadás, hogy gyógyulása esetén egy szép sz. Antal szobor által fejezi ki halálját az egek Ura iránt. Felgyógyult s a fogadást tett követte, ma egy szép 130 cm. nagyságú sz. Antal szobor hirdeti a bicskei templomban Isten nagyobb dicsőségét s emeli a hívek jámbor buzgalmat.

— **Kiszolgált katonák és a csendőrség.** A közös hadügyminiszter a honvédelmi miniszterrel egyetértőleg, legutóbb rendeletet adott ki, a melyben felhívja a katonai hatóságokat, hogy az ellenőrzési szemlék alkalmával jelentkező kiszolgált katonáknak ajánlják figyelmükbe a m. kir. csendőrséghez, meg a m. kir. horvát-szlavon csendőrséghez való belépést. A kik belépnek, azoknak írásban kell magukat három évi szolgálatra kötelezni.

— **»Vér folyik! Gyilkosság történt!«** Baross Károly orsz. képviselőt kortes-szerepléséről már ismerik olvasóink. Legutóbb Baross a peéri választás folyamán excellált s valósággal nevet szerzett magának a katolikus papság elleni kifakadásával. A csunya jelenet a »Dunántúli Hírlap« szerint így folyt le:

A záróra kitűzése után lélekszakadva rohan a választóhelyiséghez Baross Károly képviselő, kormányparti főkortes. Gyalázatos kifejezésekkel szidalmazta a papokat és a néppártot.

— **Vér folyik. Gyilkosság történt!** A csendőrök leszurtak egy embert. A papok beestelésége fanatizálja a népet, mely nekirohan a szuronyok. Minden néppárti választásnál gyilkolnak. Az én választásomnál is három embert öltek meg!

A kormányparti oldalon busan lézengő 5-6 ember szájatva hallgatta Baross bifakadásait. A néppárti részről odakiált neki egy választó: Hazudik az ur!

A katonaság és csendőrség kérdőleg tekintett a dühösködő ur felé: — ugyan kit szurhtak agyon? Végül kiült, hogy a ravazdi zsidó-boltos kapott egy pár nyaklevest azért, mert rosszban törte a fejét. Baross Károly eljárását elítélte mindenki pártkülömbőség nélkül.

— **Tűz** Gról Merán vajali gazdaságában f. hó 15-én este 7 óra tájban tűz fogott a szénás pajta s mielőtt az oltáshoz megfelelő erővel hozzáfoglalt volna, a pajta a benne levő 5 szekér szénával, 16 szekér sarjuval, 8 szekér zab- és 10 szekér árpa-szalmával a tűz martaléka lett. A tűz színhelyére kivonult a moéri tűzoltóság, komolyabb munkája azonban nem akadt, mert a tűz ekkor már lokalizálva volt A kár 4800 korona, mely összeg biztosítás folytán megtérül.

— **Ujmódi mentés.** Ha a jó Major Ferenc drt semmi másért nem emlegetnénk Fejérvárot, valahányszor a mentőegyesület életrekeltesére gondolunk, hálával kell eltelnünk iránta. Szép és fenséges volt az eszme, épen olyan, mint a miénk a kivitele. Pedig van ám a mentésnek egy egyszerűbb módja is. Lapunk egy barátja mondotta el nekünk a következő esetet. A Ponty szálloda környezetében nap-nap után találunk ékesnékeltelebb alakokat, a kik miután e hitvány sárgolyó összes örömeit, bánatát, reményét és szerelmi csalódásait, szóval: a multat, jelent és jövőt leöblítik azzal a csodálatos nedvvel, a mely feledni tanít, — mondom: ezek a díszes alakok hatástalan igyekezettel szokták keresni az egyensúlyt. S mily ironiája a sorsnak, hogy fáradozásaik rendszeren kárbavesznek, mert csak a kemény flaszteren elterülve találják meg s olyankor álmódnak szépeket, akár gyermekkoruk puha fehérré ágya hullámos redőin. A rend őrei azonban nem tartják példászerűnek azt a disztelen pihunést, azért rendszeren a mentőkért szoktak izent.

